[1961 ఎస్ సి ర్ 823]

ఆదాయపు పన్ను కమిషనర్ ఆఫ్ ఢిల్లీ

వర్సెస్

చునీ లాల్ మూంగా రామ్

(దాస్, ఎస్.కె.హిదయతుల్లా, ఎం.షా, జె.సి.)

అధిక లాభాలు పన్ను-ఆదాయపు పన్ను-పన్ను చెల్లించే వ్యక్తి-పన్ను విధించలేని భూభాగంలో లావాదేవీల్లో జరిగే నష్టాలు-ఆదాయాన్ని లెక్కించడంలో అనుమతించగలిగితే-అధిక లాభాల పన్ను చట్టం, 1940 (1940 యొక్క 15), పేజీ 5.

1946-47 అసెస్మెంట్ ఇయర్లో ఢిల్లీలో బులియన్లో స్పెక్యులేటివ్ వ్యాపారంపై దృష్టి సారించారు. ఇది భటిండా (బ్రిటిష్ ఇండియాలోని పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే భూభాగాల వెలుపల పాటియాలా సంస్థానంలో) లోని పార్టీలతో ఫార్వర్డ్ లావాదేవీల స్వభావంలో లావాదేవీలకు ప్రవేశించింది, దీనిలో అది నష్టాలను చవిచూసింది. తన ఆదాయాన్ని లెక్కించడంలో ఈ నష్టాలను మినహాయించినట్లు మదింపుదారు పేర్కొన్నారు.

బ్రిటిష్ ఇండియాలో పన్ను చెల్లింపుదారుల ఆదాయాన్ని లెక్కించడంలో భటిండాలో జరిగిన నష్టాలను పరిగణనలోకి తీసుకోలేమని అభిప్రాయపడింది. ఎక్సెస్ ప్రాఫిట్స్ టాక్స్ యాక్ట్, 1940 లోని సెక్షన్ 5 లోని మూడవ నిబంధన ప్రకారం, భటిండాలో నష్టాలు సంభవించిన మదింపుదారుని వ్యాపారంలో కొంత భాగాన్ని ప్రత్యేక వ్యాపారంగా పరిగణించాలి, తత్ఫలితంగా పన్ను విధించబడని భూభాగంలో జరిగిన నష్టాలను అదనపు లాభాల పన్ను ప్రయోజనాల కోసం పరిగణనలోకి తీసుకోలేము.

అందువలన మూడవ నిబంధన 5 యొక్క భాష మినహాయింపులలో ఒకటిగా ఉంది మరియు పన్ను పరిధిలోకి రాని భూభాగాలలో ఉద్భవించిన వ్యాపారం యొక్క లాభాలు మొదలైన వాటికి ఈ చట్టం వర్తించదు.

కమీషనర్ ఆఫ్ ఇన్ కమ్ టాక్స్ వర్సెస్ కరంచంద్ ప్రేమ్ చంద్ లిమిటెడ్,(1960) 40 1. టి.ఆర్. 106, దానిపై ఆధారపడింది.

సివిల్ అప్పీలేట్ అధికార పరిధి : 1960 సివిల్ అప్పీళ్ల సంఖ్యలు 39 మరియు 40.

1957 జనవరి 23 న పంజాబ్ హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు, ఉత్తర్వుల నుంచి అప్పీలు. కోర్టు ఇన్ సివిల్ రిఫరెన్స్ నెం.13 ఆఫ్ 1955.

హెచ్.ఎన్.సన్యాల్, అడిషనల్ సొలిసిటర్ జనరల్ ఆఫ్ ఇండియా, కె.ఎన్. పిటిషనర్ తరఫున రాజగోపాల శాస్త్రి, డి. ప్రతివాది కోసం నౌనిత్ లాల్.

824

1961. మే 5. కోర్టు తీర్పును **డిఎస్, జె.**

భారతీయ ఆదాయపు పన్ను చట్టం, 1922 లోని సెక్షన్ 66 ఎ (2) కింద పంజాబ్ హైకోర్టు మంజూరు చేసిన ఫిట్నెస్ సర్టిఫికేట్లపై ఈ రెండు అప్పీళ్లు ఈ కోర్టుకు వచ్చాయి. సంబంధిత వాస్తవాలు ఇవి. ఢిల్లీకి చెందిన చునీలాల్ మూంగా రామ్ అనే వ్యక్తి ఢిల్లీలోని చాందినీ చౌక్ లో బంగారం వ్యాపారం చేసేవాడు. 1946-47 మదింపు సంవత్సరానికి సంబంధిత అకౌంటింగ్ కాలంలో వ్యాపారం నుండి వచ్చే ఆదాయంపై ఆదాయపు పన్ను వసూలు చేయబడింది. అదేవిధంగా, ఫిబ్రవరి 6, 1946 తో ముగిసే ఛార్జ్ చేయదగిన అకౌంటింగ్ కాలానికి అదనపు లాభాల పన్నును వసూలు చేశారు.1960 యొక్క సివిల్

అప్పీల్ నెంబరు 39, ఆదాయపు పన్ను మదింపు నుండి ఉద్భవించింది మరియు మరొక అప్పీల్, 1960 యొక్క సివిల్ అప్పీల్ నంబర్ 40, అదనపు లాభాల పన్ను మదింపు నుండి ఉత్పన్నమవుతుంది. సంబంధిత అకౌంటింగ్ కాలాల్లో ఈ సంస్థ భటిండాలోని బిలియన్ మార్కెట్లో "హెడ్జ్" లావాదేవీలు అని పిలువబడే కొన్ని లావాదేవీల్లోకి ప్రవేశించింది (అప్పుడు పాటియాలా రాష్ట్రంలో ఒక భాగం, అంటే, వెలుపల: బ్రిటిష్ ఇండియా యొక్క పన్ను విధించదగిన భూభాగాలు). ఈ లావాదేవీల్లో అక్కడి స్థానికేతరులకు రూ.6,366, రూ.16,615 చొప్పున నష్టం వాటిల్లిందని, ఈ నష్టాలను పరిగణనలోకి తీసుకుని ఆదాయాన్ని నిర్ణయించాలని పేర్కొంది. జనవరి 27, 1949 నాటి ఢిల్లీ ఆదాయపు పన్ను అధికారి యొక్క మదింపు ఉత్తర్వు నుండి ఈ సంస్థ ఒక భటిండా పార్టీ నుండి టెలిఫోన్లో కొన్ని "సిల్లి" (బంగారం మరియు వెండి కడ్డీలు) కొనుగోలు చేసినట్లు తెలుస్తోంది, ఇది తరువాత ఒక లేఖ లేదా తీగ ద్వారా ధృవీకరించబడింది. అదేవిధంగా బార్లను కూడా ఆ సంస్థ టెలిఫోన్ లో భటిండా పార్టీ ద్వారా విక్రయించింది. కొనుగోలు చేసిన లేదా అమ్మిన బార్లలో డెలివరీలు తీసుకోవడానికి లేదా తీసుకోవడానికి ఉద్దేశించబడలేదు; అలాగే ఈ సంస్థకు భటిండాలో బ్రాంచ్ లేదా ఏజెంట్ లేరు.

825

ఈ లావాదేవీలు భటిండాలోని పార్టీలతో టెలిఫోన్ సందేశాలు, లేఖలు లేదా టెలిగ్రామ్ ల ద్వారా నిర్వహించే ఫార్వర్డ్ ట్రాన్సాక్షన్ల స్వభావంలో ఉన్నాయి.లావాదేవీల స్వభావం ఇది. అందువల్ల భటిండా లావాదేవీలు లాభాల్లోకి వచ్చి ఉంటే ఆ లాభాలకు పన్ను మినహాయింపు ఉండేదని ఆదాయపు పన్ను అధికారులు పేర్కొన్నారు.14(2)(సి) ప్రకారం లాభాలకు పన్ను మినహాయింపు ఉండేదని, లాభాలను పన్ను నుంచి మినహాయించినట్లయితే, చట్టంలోని 24(1) నిబంధన నష్టాలను సర్దుబాటు చేయడానికి

అడ్డంకిగా ఉందన్న కారణంతో ఆదాయపు పన్ను అధికారులు ఈ వాదనను తోసిపుచ్చారు. దీంతో పన్ను చెల్లింపుదారుడు ఇన్కమ్ ట్యాక్స్ అప్పిలేట్ ట్రిబ్యునల్ను ఆశ్రయించాడు. అయితే అప్పిలేట్ ట్రిబ్యునల్ స్పష్టంగా చెప్పని కారణాలతో మినహాయింపుకు అనుమతించింది. ఇది కనిపిస్తుంది; ట్రిబ్యునల్స్ "పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే ఒక వ్యాపార లావాదేవీలను ఆ భూభాగాల లోపల మరియు వెలుపల రెండు కేటగిరీ లావాదేవీలుగా విభజించడం సాధ్యం కాదు" మరియు అటువంటి విభజన సాధ్యం కానప్పటికీ, భటిండా లావాదేవీలు చట్టం యొక్క 42 వ సెక్షన్ పరిధిలోకి వస్తాయని, దాని నుండి వచ్చే ఆదాయం మొదలైనవి బ్రిటిష్ ఇండియాలో ఉద్భవించినట్లుగా పరిగణించబడతాయని పేర్కొంది. ట్రిబ్యునల్ తీర్పు వెలువరించిన ట్రిబ్యునల్ అకౌంటెంట్ మెంబర్ ఈ విధంగా అన్నారు.

> పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే భూభాగాల్లోని వ్యాపార లావాదేవీలను పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే భూభాగాల లావాదేవీలుగా, పన్ను పరిధిలోకి రాని భూభాగాల లావాదేవీలుగా విభజించడానికి సెక్షన్ 14(2)(సి) ప్రకారం గానీ, సెక్షన్ 24(1)లోని నిబంధన ప్రకారం గానీ ఎలాంటి వారెంట్ లేదని తెలుస్తోంది. ఒకవేళ ఆ ట్రీట్మెంట్ అనుమతించబడినప్పటికీ మరియు పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే భూభాగాల వెలుపల లావాదేవీల వల్ల కలిగే లాభాలు లేదా నష్టాలను ఆదాయం, లాభాలు మరియు లాభాలుగా వర్ణించవచ్చు, అటువంటి ఆదాయం, లాభాలు మరియు లాభాలు బ్రిటిష్ ఇండియాలో ఆర్జించినవి లేదా ఉత్పన్నమైనవిగా పరిగణించబడతాయి. అందువల్ల సమీక్షలో ఉన్న స్వభావం కలిగిన లావాదేవీల ఫలితాలు సెక్షన్ 14(2)(సి) ప్రకారం పన్ను నుంచి మినహాయించబడవు. సెక్షన్ 214(1) నిబంధన ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ అమల్లోకి రాదు. రూ.6,360/- మరియు రూ.16,615/- నష్టాలను సర్దుబాటు చేయడానికి మదింపుదారు

యొక్క క్లెయిమ్ను మేము తప్పుగా తీసుకున్నామని ఆదాయపు పన్ను అధికారులు ఈ అభిప్రాయంతో తీసుకున్నారు. ఈ నష్టాలను మేం అనుమతిస్తాం.

826

తదనుగుణంగా ట్రిబ్యునల్ రెండు అప్పీళ్లను అనుమతించింది. ఆదాయపు పన్ను అధికారులు, ట్రిబ్యునల్ కూడా ఆదాయపు పన్ను మదింపుకు సంబంధించి మినహాయింపు క్లెయిమ్ ను పరిగణనలోకి తీసుకున్నాయని మనం ఇక్కడ పేర్కొనవచ్చు. మితిమీరిన లాభాల పన్నుకు సంబంధించి, 1940 అదనపు లాభాల పన్ను చట్టంలోని ఎస్ 5 యొక్క ప్రయోజనాల గురించి ప్రత్యేకంగా చర్చ జరగలేదు మరియు అదనపు లాభాల పన్నును మదింపు చేయడం ఒక ముఖ్యమైన పర్యవసానంగా వ్యవహరించారు.

ఢిల్లీ ఆదాయపు పన్ను కమీషనర్ ట్రిబ్యునల్ తన ఆదేశాల వల్ల ఉత్పన్నమైన కొన్ని చట్టపరమైన ప్రశ్నలను పంజాబ్ హైకోర్టుకు పంపాలని కోరుతూ రెండు దరఖాస్తులు చేశారు, ట్రిబ్యునల్ తన ఉత్తర్వుల నుండి చట్టానికి సంబంధించిన ప్రశ్నలు ఉత్పన్నం కావని నిర్ధారణకు వచ్చి, దరఖాస్తులను తిరస్కరించారు. భారత ఆదాయపు పన్ను చట్టం, 1922 లోని సెక్షన్ 66 (2) కింద హైకోర్టును ఆశ్రయించగా, హైకోర్టు ఈ రెండు దరఖాస్తులను కలిపి విచారించి, ట్రిబ్యునల్ వాదనల నుంచి ఉత్పన్నమైన ఈ క్రింది రెండు ప్రశ్నలపై కేసును దాఖలు చేయాలని ట్రిబ్యునల్ ను ఆదేశించింది.

(1) ఈ కేసులో నష్ట దావా సెక్షన్ 10(1) లేదా 24(1) నిబంధన 14(2)(సి)లోని నిబంధనల ద్వారా నియంత్రించబడిందా లేదా సెక్షన్ 42 యొక్క నిబంధనల ద్వారా నియంత్రించబడిందా?

(2) కేసు యొక్క వాస్తవాల ఆధారంగా అదనపు లాభాల పన్ను విధించబడే మదింపుదారుని ఆదాయాన్ని లెక్కించడంలో రూ. 22,981/- నష్టం అనుమతించబడుతుందా?

అప్పుడు ట్రిబ్యునల్ పైన పేర్కొన్న రెండు ప్రశ్నలపై కేసు స్టేట్ మెంట్ ను రూపొందించింది. 1957 జనవరి 23 న ఇచ్చిన తీర్పు, ఉత్తర్వుల ద్వారా హైకోర్టు ఈ రెండు ప్రశ్నలకు అనుకూలంగా సమాధానమిచ్చింది.

827

ఆ తర్వాత ఢిల్లీ ఆదాయపు పన్ను కమిషనర్ భారత ఆదాయపు పన్ను చట్టంలోని సెక్షన్ 66 ఏ(2) కింద ధ్రువీకరణ పత్రం కోరి, ఆ సర్టిఫికేట్ పై ప్రస్తుత పత్రాలను ఈ కోర్టుకు తీసుకువచ్చారు.

మొదటి ప్రశ్నకు సంబంధించి, పిటిషనర్ తరఫున హాజరైన అదనపు సొలిసిటర్ జనరల్ , ఆదాయపు పన్ను కమీషనర్ వర్సెస్ ఇండో-మర్కంటైల్ బ్యాంక్ లిమిటెడ్ (1) యొక్క ఈ కోర్టు తీర్పును దృష్టిలో ఉంచుకుని ఇచ్చిన సమాధానం యొక్క కరెక్టును విభేదించే స్థితిలో లేనని అంగీకరించారు. ఇది 1960 సివిల్ అప్పీల్ నెంబరు 39 ను పరిష్కరిస్తుంది, దీనిని తప్పనిసరిగా పరిష్కరించాలి.

1960 సివిల్ అప్పీల్ నెం.40 లో రెండో ప్రశ్న నిర్ణయాత్మకంగా ఉంది. ఈ రెండవ ప్రశ్నకు సమాధానంగా హైకోర్టు రెండు ప్రాతిపదికలపై ముందుకు సాగింది- మొదటిది, అధిక లాభాల పన్ను చట్టం, 1940 లోని 5 వ నిబంధనను, ముఖ్యంగా మూడవ నిబంధనను ప్రస్తావించింది, మరియు ఆ సెక్షన్ లోని నిబంధనలను 1947 వ్యాపార లాభాల పన్ను చట్టంలోని సెక్షన్.5 తో ఒప్పందం కుదుర్చుకుంది, ఈ రెండు నిబంధనలు భారతదేశంలో పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే ఆదాయాన్ని అంచనా వేయడంలో ఒక భారతీయ రాష్ట్రంలో జరిగిన నష్టాలను పరిగణనలోకి తీసుకోవచ్చా అనే ప్రశ్నను తాకలేదా అనే అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తం చేసింది. అదనపు లాభాల పన్ను లేదా వ్యాపార లాభాల పన్నును మదింపు చేసే ప్రయోజనాల కోసం; ఆ తర్వాత కారంచంద్ ప్రేమ్ చంద్ లిమిటెడ్ లో బాంబే హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పును ప్రస్తావించారు. బాంబే ఆదాయపు పన్ను కమిషనర్ (2) మాట్లాడుతూ..

ఆదాయపు పన్ను చట్టం కంటే అదనపు లాభాల పన్ను చట్టం యొక్క కొద్దిగా భిన్నమైన భాష ఉన్నప్పటికీ, ఆదాయపు పన్ను మదింపును నియంత్రించే సూత్రాలు మరియు అదనపు లాభాల పన్నును అంచనా వేయడాన్ని నియంత్రించే సూత్రాల మధ్య ఈ విషయంలో ఎటువంటి వ్యత్యాసం కనిపించలేదని, వాస్తవానికి ఆదాయపు పన్ను అధికారులు మరియు హైకోర్టుల నిర్ణయాలను అనుసరించడం సార్వత్రిక పద్ధతిగా కనిపిస్తుంది. అదనపు లాభాల పన్ను చట్టం ప్రయోజనం కోసం ఒకే మదింపుదారు యొక్క పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే ఆదాయానికి సంబంధించిన పర్యవసాన ఉత్తర్వుల ద్వారా మరియు కమిషనర్ యొక్క పండిత న్యాయవాది ఈ నిర్దిష్ట విషయంలో వేర్వేరు సూత్రాలను వర్తింపజేసిన ఏ నిర్ణయాన్ని ఉదహరించలేకపోయారు. పైన పేర్కొన్న నిర్ణయానికి రావడానికి చాగ్లా సి.జె తన తీర్పులో ఇచ్చిన కారణాలలో ఒకటి 'అదనపు లాభం-, పన్ను చట్టంతో పోలిస్తే వ్యాపార లాభాల పన్ను చట్టంలో మూడవ నిబంధన మార్చబడింది, కానీ ఇది అనేక కారణాలలో ఒకటి మాత్రమే మరియు ఒక భారతీయుడికి అదనపు లాభాల పన్ను చట్టంలోని నిబంధన ప్రకారం నష్టాలు ఉన్నాయా అనే ప్రశ్నలను అస్సలు పరిగణనలోకి తీసుకోలేదు. బ్రిటిష్ ఇండియాలో వ్యాపారం ద్వారా పన్ను చెల్లింపుదారుని ఆదాయాన్ని అంచనా వేయడంలో రాష్ట్రాన్ని లెక్కించవచ్చు. ఈ పరిస్థితుల్లో నేను పైన వ్యక్తం చేసిన అభిప్రాయాన్నే పరిగణనలోకి తీసుకుని ఉంటే, ఒక భారత రాజ్యంలో ఆర్జించిన అదనపు లాభాలకు పన్ను లాభాలను అస్సలు పరిగణనలోకి తీసుకోలేనప్పుడు, లాభాల పన్నును మదింపు చేయడానికి పన్ను పరిధిలోకి తీసుకువస్తే అటువంటి లాభాలను పరిగణనలోకి తీసుకోవచ్చు, అంటే నష్టాలను పరిగణనలోకి తీసుకోవచ్చు. అవి ఒక రాష్ట్రంలో జరిగాయా లేదా అని అంచనా వేయడంలో వాటిని పరిగణనలోకి తీసుకోవచ్చు. లేదా బ్రిటిష్ ఇండియా అంటే ఏమిటి?"

హైకోర్టు ఇచ్చిన రెండో కారణం కనుగొన్న అంశాలపై ఆధారపడి ఉంది. అందువల్ల Bhatinda.It లో జరిగిన నష్టాన్ని పరిగణనలోకి తీసుకోవడం అనుమానమేనని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది.

829

> పన్ను చెల్లింపుదారుడు వ్యాపారం చేసే ఏకైక ప్రదేశం ఢిల్లీ మాత్రమేనని, ఇతర మార్కెట్లలో దాని లావాదేవీలు టెలిఫోన్ లేదా పోస్ట్ ద్వారా జరుగుతాయని వివాదాస్పదం కాదు. ఈ సంస్థకు ఏ స్థానిక రాష్ట్రంలోనూ ఏజెంట్ లేదా బ్రాంచ్ ఉన్న దాఖలాలు లేవు. అందువల్ల, భారతీయ రాష్ట్రాల్లోని సంస్థలతో కూడా ఈ విధమైన లావాదేవీల ఫలితంగా లాభాలు వచ్చినా, నష్టాలు వచ్చినా, చెల్లింపులు జరిగే చోట లేదా వాటిని చేసే ప్రదేశంలోనే లాభాలు లేదా నష్టాలు సంభవిస్తాయని నాకు అనిపిస్తోంది. అంటే, ఢిల్లీలో సంస్థ యొక్క వ్యాపార ప్రదేశం."

రెండో ప్రశ్నకు హైకోర్టు ఇచ్చిన సమాధానాలకు ఇచ్చిన రెండు కారణాలు నిరాధారమైనవని పిటిషనర్ తరపున వాదించారు. మొదటి కారణం చట్టంలో ఆమోదయోగ్యం కాదని, రెండోది ఆమోదయోగ్యం కాదని వాదిస్తున్నారు. ట్రిబ్యునల్ ఇచ్చిన వాస్తవాల ఆధారంగా కాకుండా, హైకోర్టు చేసిన కొత్త పరిశోధనల ఆధారంగా హైకోర్టు ఏ నిర్ణయం తీసుకోవడానికి వీల్లేదు.

ఈ వాదనలు సరైనవని మేము భావిస్తున్నాము. మొదటి అంశానికి సంబంధించి, అదనపు లాభాల పన్ను చట్టం, 1940 లోని మూడవ నిబంధన ప్రకారం, సంస్థ యొక్క వ్యాపారంలో కొంత భాగాన్ని భటిండాగా పరిగణిస్తారు, ఆ విభాగం యొక్క ప్రయోజనం కోసం, వ్యాపారం యొక్క ఒక భాగాన్ని ప్రత్యేక వ్యాపారంగా పరిగణించాలి. అదే నిజమైతే భటిండాలో తలెత్తిన నష్టాలు కూడా వేరే

వ్యాపారం నష్టాలు అయి ఉండాలి. ఇక్కడ మనం 5వ అధ్యాయాన్ని, మూడవ నిబంధనను చదవవచ్చు:

" 5. భారత ఆదాయపు పన్ను చట్టం, 1922 లోని సెక్షన్ 4 లోని సబ్ సెక్షన్ (1)లోని సబ్ క్లాజ్ (2) లోని సబ్ క్లాజ్ (2) లేదా ఆ సబ్ సెక్షన్ లోని క్లాజ్ (సి) నిబంధనలను బట్టి ఛార్జ్ చేయదగిన అకౌంటింగ్ కాలంలో ఆర్జించిన లాభాల్లో కొంత భాగాన్ని ఆదాయపు పన్నుకు వసూలు చేసే ప్రతి వ్యాపారానికి ఈ చట్టం వర్తిస్తుంది. ఒక భారతీయ రాష్ట్రంలో ఒక వ్యాపారం యొక్క లాభాలు వచ్చినప్పుడు లేదా ఒక భారతీయ రాష్ట్రంలో ఉత్పన్నమైనప్పుడు, అటువంటి భాగాన్ని ఒక ప్రత్యేక వ్యాపారంగా పరిగణిస్తారు, ఈ నిబంధన యొక్క ప్రయోజనాల కోసం, "ఒక భారతీయ రాష్ట్రంలో లభించే లేదా ఉత్పన్నమయ్యే లాభాల రంధ్రం మరియు వ్యాపారం యొక్క ఇతర భాగం, ఈ చట్టం యొక్క అన్ని ప్రయోజనాల కోసం, ఒక ప్రత్యేక వ్యాపారంగా భావించాలి."

భారత ఆదాయపు పన్ను చట్టం, 1922, లేదా ఆ ఉపవిభాగంలోని క్లాజ్ (సి) ప్రకారం: ఒక భారతీయ రాష్ట్రంలో లభించే లేదా ఉత్పన్నమయ్యే లాభాల మొత్తాన్ని, ఒక వ్యాపారంలో కొంత భాగం యొక్క లాభాలు ఒక భారతీయ రాష్ట్రంలో సమకూరినప్పుడు లేదా ఉత్పన్నమయ్యే ఏ వ్యాపారానికైనా ఈ చట్టం వర్తించదు. ఈ నిబంధన యొక్క ప్రయోజనాల కోసం, అటువంటి భాగాన్ని ఒక ప్రత్యేక వ్యాపారంగా పరిగణిస్తారు, "ఒక భారతీయ రాజ్యంలో లభించే లేదా ఉత్పన్నమయ్యే లాభాలలో రంధ్రం మరియు ఈ చట్టం యొక్క అన్ని ప్రయోజనాల కోసం, ఈ చట్టం యొక్క అన్ని ప్రయోజనాల కోసం, ఒక ప్రత్యేక వ్యాపారంగా పరిగణించబడుతుంది."

(2) (1952) 21 ఐ.టి.ఆర్. 72, (1) (1960) 40 ఐ.టి.ఆర్.

దీనికి విరుద్ధంగా, అసెస్సీకి వ్యతిరేకంగా ఉన్న ప్రశ్నలకు ఈ నిబంధన సమాధానం ఇస్తుందని మేము భావిస్తున్నాము.

ఇప్పుడు హైకోర్టు ఇచ్చిన రెండో కారణం విషయానికి వస్తే.. అసెస్ మెంట్ సంస్థ నష్టాలకు కారణం భటిండా అని చెప్పుకోవడం, ఆ సంస్థ వ్యాపార స్థలం ఢిల్లీ అయినప్పటికీ భటిండాలో నష్టాలు వచ్చాయనడంలో ఎలాంటి సందేహం లేదు. ఆదాయపు పన్ను చట్టం 1922 లోని సెక్షన్ 14(2)(సి)ను ఆదాయపు పన్ను అధికారి, అసిస్టెంట్ కమిషనర్ ప్రస్తావించారు. ఆ నిబంధన ఒక భారతీయ రాజ్యంలో వచ్చే ఆదాయం, లాభం లేదా లాభాలకు సంబంధించినది. దీనికి రుజువుగా ఎస్.14(2)(సి) ప్రకారం మనకు పన్ను నుంచి మినహాయింపు ఉందని మదింపు అధికారులు భావించారు. సైడ్ ట్యాక్సబుల్స్ ను పరిగణనలోకి తీసుకోలేదు. ఆదాయపు పన్ను చట్టం 1922 లోని సెక్షన్ 14(2)(సి)పై గానీ, సెక్షన్ 24(1)పై గానీ ట్రిబ్యునల్స్ ఆధారపడలేదు. కానీ అది ఎస్.42 మీద ఆధారపడింది. వాస్తవానికి పన్ను విధించదగిన భూభాగాల వెలుపల ఆదాయం ఉద్భవించినప్పటికీ, పన్ను విధించదగిన భూభాగాలలో దాని వ్యాపార సంబంధం కారణంగా అది పన్ను పరిధిలోకి వచ్చినట్లు భావించాలనే ప్రాతిపదికపై ఇది ముందుకు సాగిందని ఇది చూపిస్తుంది. దొరికిన వాస్తవాలపై హైకోర్టు రెండో ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పాల్సి ఉంది. వాస్తవాలను కొత్తగా కనుగొనలేకపోయింది. అలాంటి కోర్సుకు అవకాశం లేకుండా పోయింది. వాస్తవానికి సంస్థ లావాదేవీలను విభజించలేమని ట్రిబ్యునల్ చెప్పిన మాట వాస్తవమే అయినా ట్రిబ్యునల్ అసలు తీర్పులు దాని ఆధారంగానే సాగాయి. అందువలన లావాదేవీలను కూడా విభజించవచ్చు, ఎస్.42 వర్తింపజేయవచ్చు మరియు భటిండాలో ఉత్పన్నమయ్యే ఆదాయాలు పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే భూభాగాలలో ఉత్పన్నమైనవిగా పరిగణించబడతాయి, కాబట్టి

ఆదాయాన్ని పొందడానికి నష్టాలను పరిగణనలోకి తీసుకోవాలి. ట్రిబ్యునళ్లు ఈ విషయాన్ని కేవలం ఆదాయపు పన్ను మదింపు కోణంలోనే పరిగణనలోకి తీసుకున్నాయి. అదనపు లాభాల పన్ను చట్టం 1940 లోని 5 వ సెక్షన్ లోని మూడవ నిబంధనను, అధిక లాభాల పన్ను మదింపు విషయంలో దాని ప్రభావం ఏమిటో పరిగణనలోకి తీసుకోలేదు. భటిండాలో ఆదాయం రాకపోయినా, మొత్తం ఆదాయం ఢిల్లీలో ఏర్పడితే మూడో నిబంధన వర్తించదని మేం అంగీకరిస్తున్నాం. అయితే, ఆదాయం మొదలైన వాటిలో కొంత భాగం భటిండాలో ఉత్పన్నమైతే, వ్యాపారంలో కొంత భాగం ప్రత్యేకమైనది, అదనపు లాభాల పన్ను చట్టం యొక్క ప్రయోజనాల కోసం వ్యాపారం మరియు భటిండాలో జరిగిన నష్టాలను పరిగణనలోకి తీసుకోలేము. కనుగొన్న వాస్తవాల ఆధారంగా, ఈ రెండవ ప్రశ్నకు సమాధానం పిటిషనర్ కు అనుకూలంగా మరియు మదింపుదారుకు వ్యతిరేకంగా ఉండాలి. కాబట్టి 1960 నాటి సివిల్ అప్పీల్ నెంబరు 40 ని అనుమతించాలి..

ఈ రెండు అప్పీళ్లను కలిపి విచారించామని, పార్టీల విజయావకాశాల దృష్ట్యా రెండు అప్పీళ్లలోనూ ఆయా పార్టీలు తమ ఖర్చులను తామే భరించాలన్నారు. సివిల్ అప్పీల్ నెం.39 కొట్టివేత.

సివిల్ అప్పీల్ నెంబరు 40 కి అనుమతి,

833